

Arrest

nr. 323 974 van 25 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 februari 2023 als begeleide minderjarige met haar broer, zus en ouders.

Op 2 februari 2023 dienden verzoeksters ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 12 maart 2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X eveneens geoordeeld tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gold dit verzoek ook voor verzoekster als vergezellende minderjarige.

1.2. Op 28 juni 2024 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

Verzoeksters ouders dienden op 17 juli 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 juli 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 9 oktober 2024.

1.4. Op 12 november 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.(...) Y.(...) R.(...) C.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 22 december 2005 in Tulua, gelegen in het Colombiaanse departement Valle del Cauca. Samen met uw jongere zus, M.(...) C.(...) R.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...)), en jongere broer, A.(...) D.(...) R.(...) C.(...) (CG (...); ov-nummer (...)), groeide u op bij uw ouders, L.(...) H.(...) R.(...) M.(...) (CG (...) + Z; ov-nummer (...)) en An.(...) M.(...) C.(...) M.(...) (CG (...) + Z; ov-nummer (...)). Gedurende uw vroege kindertijd woonde u in Bogotá, alvorens te verhuizen naar Buenaventura. Daar werd uw gezin in 2014 het slachtoffer van ontheemding. Jullie verlieten de stad en trokken aanvankelijk naar Jamundi, om jullie vervolgens te vestigen in de stad Granada, gelegen in het departement Meta. Daar ging u naar school en groeide u op.

Op het einde van het schooljaar van 2022 was u samen met uw broer en uw zus alleen thuis toen u op straat voor uw woning werd benaderd door een onbekende man. Het volgende dat u zich herinnert, is dat u wakker werd in het ziekenhuis. De man bleek u te hebben bedwelmde, waardoor u het bewustzijn was verloren. Nadien probeerde hij u te bestelen en binnen te breken in de woning. Gealarmeerd door uw zus nam de man uiteindelijk de benen.

Vlak voor uw vertrek uit Colombia werd uw vader in het vizier genomen door leden van een gewapende groepering. Hij ontving een doodsb bedreiging die werd uitgebreid naar de rest van jullie gezin toe. Jullie levens waren in gevaar, hetgeen uw ouders deed besluiten om het land te verlaten.

Op 31 januari 2023, u was op dat ogenblik 17 jaar oud, verliet u samen met uw ouders, uw broer en uw zus Colombia en reisde u met het vliegtuig via Amsterdam naar België. Op 2 februari 2023 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 30 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 5 december 2023 dienden uw ouders een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 12 maart 2024 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw ouders ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Zonder België te verlaten dienden uw ouders op 17 juli 2024 een tweede verzoek tot internationale bescherming in, hetgeen vervolgens door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard op 9 september 2024. Uw ouders tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Vervolgens deed u op 28 juni 2024 samen met uw jongere zus en broer in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden vervolgd door gewapende groeperingen of de Colombiaanse overheid, dan wel het slachtoffer te worden van de algemeen heersende onveiligheid.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, uittreksel van de Unidad para las Víctimas betreffende een ontheemding in 2014 en screenshots van een nieuwsrapport.

Voor de volledigheid verwijst het CGVS eveneens naar de feitenrelazen zoals beschreven in de beslissingen van uw ouders, L.(...) H.(...) R.(...) M.(...) (CG (...) + Z; ov-nummer (...)) en An.(...) M.(...) C.(...) M.(...) (CG (...) + Z; ov-nummer (...)), waarvan u een kopie kan terugvinden in de blauwe farde van het administratief dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden vervolgd omwille van de zogezegde doodsb bedreigingen die uw ouders in het verleden zouden hebben meegemaakt, alsook dat u vreest te zullen worden vervolgd door de Colombiaanse overheid nadat u samen met uw familieleden werd opgenomen in het nationale slachtofferregister (CGVS, p. 13). U verbindt tevens een vrees aan de algemene veiligheidssituatie.

Alreeds van in den beginne dient te worden vastgesteld dat, hoewel u zelf eigenaardig genoeg het tegendeel volhoudt (CGVS, p. 12), uw asielmotieven in wezen wel degelijk volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven die uw ouders doorheen hun twee verzoeken om internationale bescherming reeds hebben uiteengezet. De door u naar voren gebrachte asielmotieven – met name de zogenaamde doodsb bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen, de ontheemding die uw gezin in 2014 meemaakte, jullie opname in het slachtofferregister en de hieruit voortvloeiende vrees voor de Colombiaanse overheid, de algemene onveiligheid die in uw land van herkomst zou heersen en het gemeenschappelijk incident waarvan u in 2022 het slachtoffer werd (CGVS, p. 12-13) – betreffen allen elementen die reeds werden beoordeeld in het kader van uw ouders' verzoek om internationale bescherming. Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u ingevolge deze vermeende problemen en situaties, alsook de andere elementen die uw ouders poneerde, noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS dan ook in eerste instantie naar de motiveringen in de beslissing waarin uw ouders de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt d.d. 30 oktober 2023. Deze beslissing werd in haar totaliteit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest met nummer 303094 van 12 maart 2024. Het CGVS verwijst eveneens naar de argumentatie die werd gehanteerd in de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen die volgden op de tweede asielaanvragen zoals door uw ouders ingediend. U kan een kopie van desbetreffende beslissingen, de notities van de persoonlijke onderhouds van uw ouders en het arrest dat door de RvV werd geveld terugvinden in de blauwe farde van het administratief dossier.

Waar u in eerste instantie verwijst naar de zogenaamde problemen die uw ouders in Colombia zouden hebben meegemaakt en het vermeende gegeven dat uw leven en dat van uw gezinsleden na zogezegde doodsb bedreigingen in gevaar zou zijn, dient nogmaals te worden benadrukt dat deze vermeende problemen in het verleden reeds geheel ongeloofwaardig en onaannemelijk werden bevonden (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan het CGVS dan ook op geen enkele manier geloof toeschrijven aan uw bijkomende verklaringen hieromtrent. Niettemin springen ook in deze enkele markante aspecten uit uw beweringen in het oog die de geloofwaardigheid ervan verder op de helling plaatsen. Zo oogt het eigenaardig dat u zelf in wezen nooit eerder uit eigen beweging vragen hebt gesteld aan uw ouders betreffende deze zogenaamde problemen (CGVS, p. 10). U stelt nochtans ingevolge deze zogezegde feiten een eigen vrees voor vervolging te koesteren en zou hierdoor van de ene dag op de andere halsoverkop uw land van herkomst hebben moeten verlaten. Dat u nadien nooit meer belangstelling aan de dag hebt gelegd betreffende de vermeende oorzaak van dit alles, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Tevens verbazingwekkend is de vaststelling dat u, hoewel u beweert dat uw ouders u volledig op de hoogte zouden hebben gebracht van al hetgeen er zich zou hebben afgespeeld, in wezen amper over informatie hieromtrent beschikt. U kan niet schetsen wanneer de zogenaamde doodsb bedreiging uw vader precies zou hebben bereikt en u blijkt warempel niet eens op de hoogte van de personen die uw gezin onder vuur zouden hebben genomen (CGVS, p. 16). Dit betreffen evenwel elementaire basiselementen uit het door u onder aandacht gebrachte asielrelaas. Dat u zowaar niet weet wie u dan wel zou dienen te vrezen en klaarblijkelijk nooit de moeite hebt ondernomen om hieromtrent meer informatie in te winnen, stelt andermaal een markante desinteresse tentoon en draagt enkel bij tot de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielrelaas.

Wat betreft de door u aangehaalde verklaringen aangaande een algemeen geldende situatie die gekenmerkt wordt door een hoge mate aan onveiligheid, dient te worden benadrukt dat dergelijke algemene beweringen niet volstaan om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming (CGVS, p. 13-14, p. 15). Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Daarbij geeft u zelf te kennen dat er eigenlijk geen reële aanwijzingen voorhanden zijn waaruit zou blijken dat wie dan ook het op u zou hebben gemunt (CGVS, p. 16). De vaststelling dringt zich daarbij op dat, indien men u werkelijk zou hebben willen treffen, men hiertoe in wezen alle kansen zou hebben gehad. U hield in uw land van herkomst immers een gangbare dagelijkse routine aan (CGVS, p. 5-7). U ging dagelijks naar school, spendeerde uw vrije tijd in het bijzijn van vrienden, verdiende een zakcent als hobbykok en zette u gedurende een periode in als jeugdanimator. U zou met andere woorden een eenvoudig doelwit hebben gevormd. Niettemin dient te worden vastgesteld dat u nooit rechtstreeks met gewapende groeperingen of personen die hiermee in verband kunnen worden gebracht te maken hebt gekregen, nooit bent u door leden van de guerrilla of

paramilitairen benaderd geweest (CGVS, p. 14, p. 15). In wezen hebt u zelf amper iets gemerkt van deze door u beweerde aanwezigheid. Daarbij kan u niet benoemen welke bepaalde groeperingen in uw regio net een aanwezigheid zouden kennen. Dat u in de toekomst een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren omwille van de algemene veiligheidssituatie, die voor alle duidelijkheid niet van dien aard is dat internationale bescherming voor eenieder gerechtvaardigd is (zie infra), maakt u met andere woorden op geen enkele manier aannemelijk.

In de mate dat u bijkomend de Colombiaanse overheid stelt te vrezen en in deze verwijst naar het vermeende gegeven als zouden de autoriteiten van uw land van herkomst doelbewust mensen laten verdwijnen die eerder in het slachtofferregister werden opgenomen met het doel om op die manier het uitbetalen van een schadevergoeding uit de weg te gaan, dienen de volgende bemerkingen worden gemaakt (CGVS, p. 13). Om te beginnen dient het CGVS op te merken dat, zoals hierboven reeds aangehaald, dezelfde vrees reeds door uw ouders naar voren werd gebracht in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming. Zoals uit de daaropvolgende niet-ontvankelijkheidsbeslissing mocht blijken, slaagden zij er geenszins in om hun beweringen hieromtrent ook maar enigszins te concretiseren. Eenzelfde conclusie dringt zich op wat u betreft. Ook u kan op geen enkele manier concreet aantonen dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst door de Colombiaanse autoriteiten zou worden vervolgd omwille van uw opname in het slachtofferregister. In wezen dient te worden besloten dat u niet verder raakt dan het uiten van blote beweringen die uiterst vaag blijven en die slechts stoelen op hypothetische veronderstellingen van uwentwege. U maakt deze geenszins aannemelijk en kan deze niet onderbouwen, laat staan duiden wat betreft uw persoon. Wat u en uw gezin betreft zijn er hoe dan ook na jullie registratie bij de Unidad para las Víctimas nooit enige indicaties geweest dat jullie hierdoor in het vizier van de overheid of gewapende groeperingen zouden zijn gekomen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd om te preciseren waarop u deze vrees baseert, blijft u wederom slechts hangen in algemene verwijzingen als zouden dergelijke situaties zich voordoen en verwijst u naar een volstrekt aan u ongerelateerde situatie waarbij een van uw burens zou zijn verdwenen nadat deze persoon bij gewapende groeperingen gronden zou zijn gaan terugeisen – verklaringen waarmee u met andere woorden allesbehalve een persoonlijke vrees in concreto aannemelijk maakt (CGVS, p. 15-16).

Waar u voorts een expliciete vermelding maakt van het feit dat u in 2022 het slachtoffer werd van een diefstal waarbij de dader u eerst had verdoofd, dient als laatste te worden opgemerkt dat het CGVS desbetreffend evenmin enige nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan vaststellen (CGVS, p. 12-13). Hoewel ronduit kwalijk te noemen, betreft het een geïsoleerd incident dat uiteindelijk onvoldoende ernstig is om te kunnen worden beschouwd als zijnde vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, dan wel ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Nadien hebt nooit meer iets van de dader vernomen en bent u nooit meer met enige problemen in aanraking gekomen. Dient daarbij te worden vastgesteld dat u hier zelf in wezen net zo min een vrees aan vastknoopt. Daarenboven dient nog te worden benadrukt dat ook dit element reeds door uw ouders naar voren werd geschoven en bijgevolg reeds aan beoordeling onderhevig is geweest. Voor de volledigheid wordt de argumentatie dienaangaande nogmaals hernomen:

Tot slot halen jullie allebei een incident aan waarbij jullie oudste dochter J.(...) Y.(...) in september 2022 door een onbekende man thuis werd bedwelmde, waarop de man een dure ring van haar stal (CGVS p 12-13, CGVS An.(...) M.(...) p 16). Hoewel dit een relatief recent feit betreft, brengen jullie deze episode niet in verband met jullie huidige vrees voor de guerrillabeweging die jullie afperste in hetzelfde jaar. U verklaart nadrukkelijk dat u niet weet wie deze man was en dat jullie nadien geen problemen meer hebben gekend met deze persoon (CGVS p 13). Het eenmalige karakter van het incident, het duidelijk financiële motief van de dader en zijn anonimiteit wijzen er allemaal op dat dit een gemeenrechtelijke kwestie betreft die buiten het toepassingsgebied van de internationale bescherming valt.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocument betreft, u legde uw paspoort en geboorteakte neer, dient te worden opgeworpen dat noch uw nationaliteit, noch uw identiteit in wezen worden betwist. De door u overgemaakte screenshots van een nieuwsrapport vermeldt slechts een algemene situatie die u, zoals hierboven mocht blijken, niet hebt weten doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft. Ten slotte dient met betrekking tot het document vanwege de Unidad para las Víctimas worden opgemerkt dat dit stuk reeds meermaals door uw ouders werd neergelegd in het kader van hun eigen asielaanvragen, waardoor in deze kan worden verwezen naar desbetreffende beoordeling die u kan terugvinden in de blauwe farde van het administratief dossier. In deze kan nogmaals worden aangestipt dat het CGVS niet noodzakelijk betwist dat u en uw gezinsleden ooit het slachtoffer werden van een ontheemding, doch kan er geen actuele vrees in jullie hoofde ingevolge deze feiten – inmiddels een decennium geleden – worden vastgesteld. Net zo min maakt u enige vrees aannemelijk ingevolge het enkele gegeven dat u en uw gezin hierop volgend in het slachtofferregister werden opgenomen (zie supra).

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat de asielaanvragen die uw zus en uw broer in eigen naam hebben ingediend, door het CGVS werden afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing, daar zij geen elementen aanhaalden die een eigen verzoek wat hen betreft rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caqueté. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is zodat zij bijgevolg erkend moet worden als vluchteling.

Subsidiair voert verzoekster aan dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend en in uiterst ondergeschikte orde vraagt zij om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeksters asielmotieven zijn in wezen wel degelijk volledig gebaseerd op de asielmotieven die haar ouders doorheen hun twee verzoeken om internationale bescherming reeds hebben uiteengezet en waarvan reeds in het kader van hun eerste verzoek werd geoordeeld dat deze asielmotieven ongeloofwaardig en onaannemelijk zijn, zodat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bijkomende verklaringen in dit verband;

(ii) de vaststelling dat verzoekster zelf nooit eerder uit eigen beweging vragen heeft gesteld aan haar ouders betreffende de zogenaamde problemen en amper over informatie hieromtrent beschikt, draagt enkel verder bij tot de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielrelaas;

(iii) in zoverre verzoekster verwijst naar de algemeen geldende situatie die gekenmerkt wordt door een hoge mate aan onveiligheid, dient te worden benadrukt dat verzoekster een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk moet maken, *quod non in casu*;

(iv) ook wat betreft verzoeksters aangevoerde vrees voor de Colombiaanse overheid omdat haar familie in het slachtofferregister is opgenomen, moet worden vastgesteld dat deze vrees reeds door verzoeksters ouders naar voor werd gebracht in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming en zij er niet in slaagden hun vrees te dezen te concretiseren; ook verzoekster slaagt er niet in om in dit verband een concrete vrees aan te tonen aangezien zij zich beperkt tot blote en hypothetische veronderstellingen en er nooit enige indicatie is geweest dat verzoekster en haar gezin in het vizier van de overheid of gewapende groeperingen zouden zijn gekomen omwille van de opname in het slachtofferregister;

(v) wat betreft verzoeksters verwijzing naar het feit dat zij in 2022 het slachtoffer werd van een diefstal waarbij de dader haar eerst had verdoofd, moet worden opgemerkt dat dit een geïsoleerd incident betrof dat uiteindelijk onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, te meer daar zij nadien nooit meer iets van de dader heeft vernomen en nooit meer enige problemen heeft gekend; bovendien werd dit element ook reeds door verzoeksters ouders aangehaald en is dit derhalve reeds aan een beoordeling onderhevig geweest;

(vi) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) de beschermingsverzoeken die verzoeksters zus en broer indienden in eigen naam, werden afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing door het CGVS;

(viii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Bij terugkeer naar Colombia vreest verzoekster te worden vervolgd omwille van de doodsb bedreigingen die haar ouders in het verleden zouden hebben meegemaakt. Daarnaast vreest verzoekster vervolgd te worden door de Colombiaanse overheid nadat zij samen met haar familieleden werd opgenomen in het nationale slachtofferregister. Verzoekster maakt voorts gewag van een incident in 2022

waarbij zij het slachtoffer werd van een poging tot diefstal. Verzoekster verbindt tevens een vrees aan de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoekster, voor zover zij verwijst naar de doodsb bedreigingen die haar ouders in het verleden zouden hebben meegemaakt, de vrees voor de overheid omwille van het feit dat haar familie opgenomen is in het nationale slachtofferregister, de algemene veiligheidssituatie in Colombia en het gemeenrechtelijke incident waarvan zij slachtoffer werd in 2022, zich volledig baseert op de asielmotieven zoals deze reeds door haar ouders werden uiteengezet doorheen hun beschermingsverzoeken. Het eerste beschermingsverzoek van verzoeksters ouders gold op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook voor verzoekster als vergezellende minderjarige.

Te dezen oordeelde de Raad reeds in zijn arrest nr. 303 094 van 12 maart 2024 dat verzoeksters ouders de dreigementen van de FARC-dissidenten aan hun adres niet aannemelijk wisten te maken; uit de ontheemding van verzoeksters ouders geen actuele vrees kan blijken en uit hun verklaringen daarentegen blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten doortastend optraden; dat verzoeksters ouders het incident waarbij verzoekster in september 2022 door een onbekende man werd bedwelmd en bestolen niet in verband brengen met hun huidige vrees voor de guerrillabeweging en zij, noch verzoekster, nadien nog enige problemen kenden met deze persoon; dat in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moest worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling moet als vaststaand worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake, ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster geen dergelijke elementen voorlegt. Integendeel dragen haar bijkomende verklaringen verder bij aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“(…) Waar u in eerste instantie verwijst naar de zogenaamde problemen die uw ouders in Colombia zouden hebben meegemaakt en het vermeende gegeven dat uw leven en dat van uw gezinsleden na zogezegde doodsb bedreigingen in gevaar zou zijn, dient nogmaals te worden benadrukt dat deze vermeende problemen in het verleden reeds geheel ongeloofwaardig en onaannemelijk werden bevonden (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan het CGVS dan ook op geen enkele manier geloof toeschrijven aan uw bijkomende verklaringen hieromtrent. Niettemin springen ook in deze enkele markante aspecten uit uw beweringen in het oog die de geloofwaardigheid ervan verder op de helling plaatsen. Zo oogt het eigenaardig dat u zelf in wezen nooit eerder uit eigen beweging vragen hebt gesteld aan uw ouders betreffende deze zogenaamde problemen (CGVS, p. 10). U stelt nochtans ingevolge deze zogezegde feiten een eigen vrees voor vervolging te koesteren en zou hierdoor van de ene dag op de andere halsoverkop uw land van herkomst hebben moeten verlaten. Dat u nadien nooit meer belangstelling aan de dag hebt gelegd betreffende de vermeende oorzaak van dit alles, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Tevens verbazingwekkend is de vaststelling dat u, hoewel u beweert dat uw ouders u volledig op de hoogte zouden hebben gebracht van al hetgeen er zich zou hebben afgespeeld, in wezen amper over informatie hieromtrent beschikt. U kan niet schetsen wanneer de zogenaamde doodsb bedreiging uw vader precies zou hebben bereikt en u blijkt warempel niet eens op de hoogte van de personen die uw gezin onder vuur zouden hebben genomen (CGVS, p. 16). Dit betreffen evenwel elementaire basiselementen uit het door u onder aandacht gebrachte asielrelaas. Dat u zowaar niet weet wie u dan wel zou dienen te vrezen en klaarblijkelijk nooit de moeite hebt ondernomen om hieromtrent meer informatie in te winnen, stelt andermaal een markante desinteresse tentoon en draagt enkel bij tot de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielrelaas.”

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijk profiel. Zij benadrukt in dit verband dat zij bij haar aankomst in België zelf nog minderjarig was, dat zij evenwel aan haar vader de redenen vroeg van hun vertrek, maar dat hij antwoordde dat hij hierover zou spreken wanneer de tijd daarvoor rijp was. Verzoekster vervolgt in haar verzoekschrift dat het begrijpelijk is dat ouders hun kinderen willen beschermen tegen angst en hen zo min mogelijk willen betrekken bij bedreigende situaties. Verzoekster merkt tegelijkertijd op dat kinderen vaak zelf wel een specifiek doelwit zijn van gewapende groeperingen, zoals ook bij haar het geval was. Zij voegt nog toe dat zij

verschillende traumatische incidenten heeft meegemaakt tijdens haar tienerjaren en in constante angst leefde.

De Raad benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, in alle redelijkheid niet kan worden aangenomen dat verzoeksters ouders de rest van het gezin niet op de hoogte zouden hebben gebracht van de ernst van de situatie en problemen in Colombia. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat ouders hun kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en dat zij hen aldus zouden waarschuwen opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen. Voorts zijn verzoeksters ouders op de hoogte van haar beschermingsverzoek en de noodzaak van concrete, doorleefde en coherente verklaringen in dit verband. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij hun dochter – minstens in België – zouden inlichten omtrent de voorgehouden problemen en vrees voor vervolging, teneinde haar in staat te stellen om haar beschermingsverzoek op een nuttige wijze naar voor te brengen voor de Belgische asielinstanties en dienvolgens internationale bescherming te verkrijgen. Dat verzoeksters ouders haar amper zouden hebben ingelicht over de doodsb bedreigingen die het gezin zouden hebben genoopt Colombia te moeten verlaten en dat zij bovendien zelf zo goed als geen poging ondernam om informatie in te winnen bij haar ouders hieromtrent, draagt dan ook verder bij aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Voor het overige beperkt verzoekster zich doorheen haar verzoekschrift tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud, het poneren van een vrees voor vervolging en het minimaliseren, tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen niet kan verklaren of weerleggen.

De Raad wijst er ten overvloede nog op dat verzoeksters ouders op 17 juli 2024 een volgend beschermingsverzoek indienden, wat door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard op 9 september 2024 omdat zij geen elementen aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking kwamen. Verzoeksters ouders gingen niet in beroep tegen deze beslissing, zodat de vaststellingen aldaar eveneens als vaststaand dienen te worden beschouwd.

3.3.4.4. Voorts considereert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Wat betreft de door u aangehaalde verklaringen aangaande een algemeen geldende situatie die gekenmerkt wordt door een hoge mate aan onveiligheid, dient te worden benadrukt dat dergelijke algemene beweringen niet volstaan om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming (CGVS, p. 13-14, p. 15). Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Daarbij geeft u zelf te kennen dat er eigenlijk geen reële aanwijzingen voorhanden zijn waaruit zou blijken dat wie dan ook het op u zou hebben gemunt (CGVS, p. 16). De vaststelling dringt zich daarbij op dat, indien men u werkelijk zou hebben willen treffen, men hiertoe in wezen alle kansen zou hebben gehad. U hield in uw land van herkomst immers een gangbare dagelijkse routine aan (CGVS, p. 5-7). U ging dagelijks naar school, spendeerde uw vrije tijd in het bijzijn van vrienden, verdiende een zakcent als hobbykok en zette u gedurende een periode in als jeugdanimator. U zou met andere woorden een eenvoudig doelwit hebben gevormd. Niettemin dient te worden vastgesteld dat u nooit rechtstreeks met gewapende groeperingen of personen die hiermee in verband kunnen worden gebracht te maken hebt gekregen, nooit bent u door leden van de guerrilla of paramilitairen benaderd geweest (CGVS, p. 14, p. 15). In wezen hebt u zelf amper iets gemerkt van deze door u beweerde aanwezigheid. Daarbij kan u niet benoemen welke bepaalde groeperingen in uw regio net een aanwezigheid zouden kennen. Dat u in de toekomst een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren omwille van de algemene veiligheidssituatie, die voor alle duidelijkheid niet van dien aard is dat internationale bescherming voor eenieder gerechtvaardigd is (zie infra), maakt u met andere woorden op geen enkele manier aannemelijk.”

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat (i) ook wat betreft verzoeksters aangevoerde vrees voor de Colombiaanse overheid omdat haar familie in het slachtofferregister is opgenomen, moet worden vastgesteld dat deze vrees reeds door verzoeksters ouders naar voor werd gebracht in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming en zij er niet in slaagden hun vrees te dezen te concretiseren; ook verzoekster slaagt er niet in om in dit verband een concrete vrees aan te tonen aangezien zij zich beperkt tot blote en hypothetische veronderstellingen en er nooit enige indicatie is geweest dat verzoekster en haar gezin in het vizier van de overheid of gewapende groeperingen zouden zijn gekomen omwille van de opname in het slachtofferregister en (ii) wat betreft verzoeksters verwijzing naar het feit dat zij in 2022 het slachtoffer werd van een diefstal waarbij de dader haar eerst had verdoofd, moet worden opgemerkt dat dit een geïsoleerd incident betrof dat uiteindelijk onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, te meer daar zij nadien nooit meer iets van de dader heeft vernomen en nooit meer

enige problemen heeft gekend; bovendien werd dit element ook reeds door verzoeksters ouders aangehaald en is dit derhalve reeds aan een beoordeling onderhevig geweest.

Door in het verzoekschrift te volharden in haar vrees voor vervolging, haar verklaringen te herhalen en te citeren en de bevindingen van de commissaris-generaal te bekritisieren en tegen te spreken, brengt verzoekster geen enkel concreet en valabel verweer bij om de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen,. Zij slaagt er evenmin in om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.3.4.5. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en

georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 4-5) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta worden beoordeeld, waar verzoekster woonde vanaf 2014 tot aan haar vertrek uit Colombia.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekster verwijst, is immers dezelfde als, dan wel ligt in lijn met, deze waarop voormelde analyse onder meer is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, hetgeen niet het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET